

Kosakowo, dnia 9 sierpnia 2016 roku.

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska

za pośrednictwem

**Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
w Gdańsku**

Ul. Chmielna 54/57

80-748 Gdańsk

Skarżący:

Stowarzyszenie Ekologiczno-Kulturowe Nasza Ziemia
z siedzibą w Kosakowie

Ul. Złote Piaski 3

81-198 Kosakowo

reprezentowane przez:

Prezesa Stowarzyszenia **Marcina Buchno**,

Znak sprawy: **RDOŚ-Gd-WOO.4231.2.2015.MCZ.ER.44**

ODWOŁANIE

I. Działając w imieniu Stowarzyszenia Ekologiczno-Kulturowe Nasza Ziemia z siedzibą w Kosakowie, aktualny wydruk z KRS potwierdzający moje umocowanie przedkładam w załączeniu do niniejszego odwołania, wskazując na art. 127 § 1 i 2 w zw. z art. 129 § 1 i 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks Postępowania Administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz. 23) dalej KPA, zaskarżam w całości decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku z dnia 21 lipca 2016 r. wydaną w przedmiocie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia „*Budowa Kawernowego Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo do pojemności roboczej dla gazu 655,7 mln m³ w zakresie komór magazynowych, instalacji ługowniczej, naziemnej infrastruktury technicznej oraz gazociągów łączących obiekty instalacji magazynowej*” (znak sprawy: RDOŚ-Gd-WOO.4231.2.2015.MCZ.ER.44).

Jednocześnie, wnoszę o:

- a) wstrzymanie, na zasadzie art. 135 KPA, natychmiastowego wykonania zaskarżonej decyzji do czasu ukończenia postępowania odwoławczego,
- b) uchylenie tej decyzji w całości i w tym zakresie orzeczenie co do istoty sprawy poprzez odmowę wydania decyzji w przedmiocie określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia „*Budowa Kawernowego Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo do pojemności roboczej dla gazu 655,7 mln m³ w zakresie komór magazynowych, instalacji lugowniczej, naziemnej infrastruktury technicznej oraz gazociągów łączących obiekty instalacji magazynowej*”,
lub przekazanie sprawy Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Gdańsku do ponownego rozpatrzenia,

II. Organowi pierwszej instancji zarzucam:

1. Naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

1). przepisów ustawy z dnia 24 kwietnia 2009 r. o inwestycjach w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r. poz.1501) dalej „Specustawa”, a zwłaszcza jej art. 34 i 38 przez jej niewłaściwe zastosowanie polegające na :

- przyjęciu tejże ustawy jako podstawy materialnoprawnej do wydania zaskarżonej decyzji,
- przyjęciu, iż wnioskowane przedsięwzięcie zalicza się do inwestycji towarzyszących inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu,
- nadaniu zaskarżonej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności

2). przepisów ustawy z dnia 3 października 2008r o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 353) dalej ustawa OOS, a zwłaszcza jej art. 82 ust 1, 82 ust. 2, 66, 46 pkt.3 i nast. oraz art. 37 ust. 2 tej ustawy polegające na :

- błędnych ustaleniach co do rodzaju, zakresu, rozmiaru i charakterystyki przedsięwzięcia objętego zaskarżoną decyzją,
- oparciu decyzji na Raplocie oddziaływania na środowisko bez jego należytej weryfikacji i uzupełnienia,
- na niespełnieniu wszystkich wymogów co do obowiązków i warunków realizacji inwestycji jakie winny być nałożone na inwestora dla należytej ochrony środowiska

i zapobieżenia jego dewastacji i degradacji oraz dla zminimalizowania zagrożeń dla zdrowia i bezpieczeństwa ludzi,

- odstąpieniu od przeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko pomimo, iż realizacja wnioskowanego przedsięwzięcia może spowodować znaczące oddziaływanie na obszar Natura 2000 i pomimo tego, iż przedsięwzięcie należy do mogących znacząco oddziaływać na środowisko,

- niestwierdzeniu konieczności przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko, pomimo, iż zaistniały wszelkie okoliczności, wobec których przepisy ustawy przewidywały stwierdzenie takiej konieczności przez organ wydający decyzję,

- naruszeniu postanowień ustawy o udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji i opracowaniu dokumentu wyrażające się w braku w zaskarżonej decyzji informacji o sposobie rozpatrzenia uwag i wniosków jakie wpłynęły w toku postępowania, zwłaszcza w odniesieniu do Raportu oddziaływania na środowisko i faktycznym odrzuceniu społecznych uwag i wniosków bez żadnego umotywowania.

2. Naruszenie przepisów postępowania, a mianowicie;

1). art. 7, art. 77 § 1 w zw z art. 75 § 1 i art. 80 KPA a polegające na niewyczerpującym zebraniu i rozpatrzeniu całego materiału dowodowego w sprawie i niepodjęciu wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, w tym niedokładne ustalenie uciążliwości środowiskowych planowanego do realizacji przedsięwzięcia,

2) art. 8 i art. 107 § 3 KPA poprzez nienależyte uzasadnienie skarżonej decyzji z uwagi na zawarcie w nim zbyt ogólnych stwierdzeń, co uniemożliwia realizację zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa oraz uniemożliwia dokonanie kontroli zaskarżonej decyzji, w szczególności poprzez niewyjaśnienie okoliczności uzasadniających przyjęcie, że projektowana inwestycja nie będzie stwarzać znacznych zagrożeń dla środowiska;

III. Wskazując na powyższe zarzuty – wszystkie łącznie, jak też każdy z osobna – wnoszę na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 lub § 2 KPA o:

a) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Gdańsku, względnie, na wypadek przeprowadzenia przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska uzupełniającego postępowania dowodowego,

b) uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i umorzenie w tym zakresie postępowania przeprowadzonego przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Gdańsku w pierwszej instancji.

Uzasadnienie

Przyjęcie, iż wnioskowane przedsięwzięcie pt. „*Budowa Kawernowego Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo do pojemności roboczej dla gazu 655,7 mln m³ w zakresie komór magazynowych, instalacji ługowniczej, naziemnej infrastruktury technicznej oraz gazociągów łączących obiekty instalacji magazynowej*” jest inwestycją towarzyszącą inwestycjom w zakresie terminalu regazyfikacyjnego skroplonego gazu ziemnego w Świnoujściu, skutkiem czego mają do niej zastosowanie przepisy tzw. specustawy jest nieuzasadnione i nie znajduje oparcia w przepisach prawa. Już z tego powodu zaskarżona decyzja narusza przepisy prawa i nie może się ostać.

Z treści art. 1. ust 1 specustawy wynika, iż określa ona **zasady przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji** w zakresie terminalu wymaganych ze względu na istotny interes bezpieczeństwa państwa oraz inwestycji towarzyszących. Natomiast art. 38 ust.1 pkt. c wskazuje, iż inwestycjami towarzyszącymi inwestycjom w zakresie terminalu są m. in. **inwestycje realizowane** przez Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo spółka akcyjna z siedzibą w Warszawie:

c) **budowa kawernowego podziemnego magazynu gazu Kosakowo**

Należy zauważyć, iż przepis art. 38 tejże ustawy określa nazwę inwestycji jako Kawernowy Podziemny Magazyn Gazu Kosakowo oraz rozróżnia budowę i rozbudowę magazynów gazu, wskazując w przypadku innych magazynów na ich rozbudowę, zaś w przypadku magazynu w Kosakowie na budowę KPMG Kosakowo. Wskazać przy tym należy, iż ustawa stanowi *lex specialis*, co oznacza, iż jej przepisy należy interpretować dosłownie, zgodnie z wykładnią gramatyczną, zaś wykładnia rozszerzająca jest niedopuszczalna. Podkreślenia wymaga, iż ustawa weszła w życie z dniem 4 czerwca 2009r. Tymczasem **inwestycja pod nazwą „Podziemny Magazyn Gazu Kosakowo”** jest w znacznej części zrealizowana a jej budowa rozpoczęła się znacznie przed wejściem w życie cyt. ustawy. Proces inwestycyjny rozpoczął się bowiem w 2001r udzieleniem PGNiG koncesji z dnia 31 grudnia 2001r nr 19/2001/m ze zm. *na bezzbiornikowe magazynowanie gazu ziemnego w Podziemnym Magazynie Gazu Kosakowo*. Budowa obejmowała i obejmuje nadal **budowę 10 komór magazynowych tzw. kawern** wraz z infrastrukturą towarzyszącą **na obszarze 127 ha**. Z danych technicznych

inwestycji wynika, iż podziemne komory magazynowe **mają być zlokalizowane tylko i wyłącznie w dwóch klastrach A i B o łącznej pojemności magazynowej dla gazu 250 mln. m³**. Dla tejże inwestycji został uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego - uchwała Rady Gminy Kosakowo z dnia 4 marca 2003r w *sprawie uchwalenia mpzp dla magazynowania gazu – Podziemny Magazyn Kosakowo*. W dniu 17 czerwca 2008 r. Wójt Gminy Kosakowo wydał decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dla tej inwestycji. W tym samym 2008r inwestor uzyskał wymagane prawem pozwolenia na budowę i rozpoczął proces inwestycyjny. W grudniu 2013r dokonano końcowego odbioru robót i oddano Podziemny Magazyn Kosakowo do eksploatacji. Według naszej wiedzy aktualnie eksploatowanych jest 5 kawern w klastrze A oraz trwa proces ługowania kolejnych kawern w klastrze B.

W świetle powyższych okoliczności oraz brzmienia przywołanych art. 1 i 38 specustawy nie ma żadnych podstaw do zastosowania jej przepisów do realizowanej od 2001 r inwestycji – budowy Podziemnego Magazynu Kosakowo. **Brak także podstaw formalnoprawnych do rozbudowy PMG Kosakowo o klastry C i D na tej podstawie.** Zwrócić trzeba uwagę zwłaszcza na *ratio legis* specustawy sformułowane w art. 1; jej celem jest bowiem określenie zasad przygotowania, realizacji i finansowania inwestycji. Podkreślić także należy, iż nazwa inwestycji brzmi Podziemny Magazyn Kosakowo i taka nazwa konsekwentnie jest stosowana od 2001r.

Reasumując podkreślić należy, iż wszystkie dokumenty formalnoprawne na podstawie, których trwa budowa Podziemnego Magazynu Kosakowo dotyczą budowy 10-11 komór magazynowych/kawern, w klastrach A i B, na obszarze ok. 127 ha, o pojemności roboczej dla gazu 250-300 mln. m³. Tym samym w wymienionych **aktach prawa miejscowego i decyzjach administracyjnych została jednoznacznie określona lokalizacja inwestycji, jej zakres przestrzenny, przedmiot i cel budowy oraz jej pojemność. Nie obejmują one budowy kolejnych kawern w klastrach C i D. Zatem ewentualna budowa klastrów C i D stanowi w sposób oczywisty odrębną inwestycję.**

Tymczasem zaskarżona decyzja, w ślad za wnioskodawcą i autorami Raportu, łączy budowę Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo z wnioskowaną inwestycją, co jest w świetle przytoczonych wyżej okoliczności i przepisów niedopuszczalne, nieuzasadnione i w konsekwencji narusza prawo. Zaskarżona decyzja jest przy tym niespójna i wewnętrznie sprzeczna. Decyzja w pkt. 1 określa bowiem przedsięwzięcie jako „*Budowa Kawernowego Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo do pojemności roboczej dla gazu 655,7 mln m³...* „

precyzując jednocześnie, iż *planowane przedsięwzięcie polegające na budowie KPMG Kosakowo obejmuje budowę dwóch klastrów C i D, w ramach których zostanie wylugowanych dziesięć komór magazynowych o łącznej pojemności roboczej ok. 350 mln m³*. Nadto zaskarżona decyzja narusza przepis art. 80 ust. 2 i 3 cyt. na wstępie ustawy OOS albowiem jest ona niezgodna z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, który był uchwalony dla inwestycji podziemnego magazynowania gazu.

Na marginesie podnieść należy, iż podanie nieprawdziwych informacji o zakresie, lokalizacji i rozmiarach budowy przez wskazanie we wnioskach do planu zagospodarowania przestrzennego województwa pomorskiego, iż budowa KPMG Kosakowo obejmuje budowę 20 komór magazynowych zgrupowanych w klastrach A, B, C i D o pojemności roboczej 650 mln m³ stało się podstawą do prowadzenia postępowania karnego w sprawie o podejrzenie popełnienia przestępstwa poświadczenia nieprawdy przewidzianego w art. 271 kodeksu karnego.

W konsekwencji charakterystyka przedsięwzięcia jest nieadekwatna do opisanego stanu faktycznego i prawnego. Tym bardziej, iż założono wykorzystanie w procesie inwestycyjnym klastrów C i D oraz na etapie ich eksploatacji wykorzystanie zrealizowanej już w ramach Podziemnego Magazynu Gazu Kosakowo infrastruktury Zakładu Głównego – Ośrodka Napowierzchniowego i Zakładu Ługowniczego, a także instalacji technologicznych. Skutkiem tego dokumentacja stanowiąca podstawę do wydania zaskarżonej decyzji, a zwłaszcza Raport oddziaływania na środowisko i zawarte w nim dane są niedostosowane do rzeczywistego charakteru i zakresu planowanej inwestycji.

W tym miejscu Stowarzyszenie Nasza Ziemia w pełni podtrzymuje krytyczne uwagi i wnioski sformułowane do Raportu w piśmie z dnia 12 maja 2016r i wnosi o ich potraktowanie jako części składowej niniejszego odwołania. Zauważyć należy, iż zaskarżona decyzja nie zawiera wskazania w jaki sposób wnioski i uwagi (nie tylko Stowarzyszenia) zostały rozpatrzone chociaż treść decyzji i przyjęcie raportu za jej podstawę uzasadnia konstatację, iż zostały one odrzucone. Brak merytorycznego ustosunkowania się do zgłoszonych wniosków i uwag uzasadnia w pełni zarzut naruszenia przepisów o udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji i opracowaniu dokumentu.

Jedynie dodatkowo wskazujemy, iż z uwagi na charakter przedsięwzięcia, które stanowi inwestycję z mocy prawa o znaczącym oddziaływaniu na środowisko i stwarzającą zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej oraz z uwagi na bezpieczeństwo

mieszkańców, i występowanie na terenie gminy obszarów szczególnie cennych przyrodniczo wymagających ochrony, i podlegających ochronie, wymagania w zakresie ochrony środowiska, i przeciwdziałania skutkom awarii przemysłowej, przewidziane w zaskarżonej decyzji, należy uznać za niewystarczające. W wielu punktach są to wymagania ogólnikowe, które stosuje się standardowo przy wszystkich inwestycjach przemysłowych. Przykładowo należałoby doprecyzować wymagania określone w pkt. 4 decyzji, przez wskazanie konkretnych norm, w zakresie jakości materiałów przewidzianych do budowy, jakości pracy, w tym przywołanych w decyzji, prac montażowych, zaostrzonych kryteriów odbioru itp. Dla zminimalizowania zagrożeń tak dla ludzi jak i dla środowiska należałoby wprowadzić obowiązek stałego, regularnego monitoringu zanieczyszczeń gleby, wód i powietrza, także w okresie eksploatacji inwestycji. Tym bardziej, iż obszar przewidziany pod planowaną inwestycję jest wykorzystywany na cele rolnicze i jako pastwiska. Nadto wskazując, w decyzji lokalizację klastrów C i D, i omawiając ich położenie wobec terenów chronionych, całkowicie pominięto obszar Nadmorskiego Parku Krajobrazowego i jego otuliny. Brak analizy, tak w decyzji jak i w raporcie, wpływu planowanej inwestycji na faunę i tereny lęgowe awifauny bytującej na obszarze NPK i jego otuliny. Tym bardziej nie przewidziano żadnych działań ochronnych.

Takie same zastrzeżenia dotyczą ekosystemu Zatoki Puckiej w części, na której ustanowiony jest Nadmorski Park Krajobrazowy. W odniesieniu do wpływu zrzutu solanki na stan wód i środowisko Zatoki Puckiej podnieść należy, iż badania przywołane w decyzji (i w raporcie) są nieaktualne, obejmują bowiem okres do roku 2012 i zrzut solanki zaledwie z niepełnych dwóch kawern. Obecnie wylugowano już pięć kawern. Brak poza tym badań i analiz dla docelowej wielkości zrzutu tj, z dziesięciu kawern objętych koncesją z 2001 r., a także finalnie z dwudziestu kawern w przypadku realizacji klastrów C i D. Zwraca uwagę, iż nawet tak niepełne analizy nie obejmują w ogóle wpływu zrzutu solanki na populację ryb w Zatoce Puckiej pomimo tego, iż w ostatnich 2-3 latach ilość ryb w zatoce drastycznie spadła. Brak również analizy zagrożeń dla rezerwatu i gatunków chronionych w przypadku rozszczelnienia rurociągu do zrzutu solanki na trasie jego przebiegu w bezpośrednim sąsiedztwie rezerwatu Mechelińskie Łąki i obszarów Natura 2000. W tym kontekście zasadny jest zarzut odnośnie nieprzeprowadzenia strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, w tym obszary objęte planem Natura 2000.

W Raporcie pominięto też całkowicie problem kumulowania się oddziaływań przedsięwzięć znajdujących się na obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, którego dotyczy

przedmiotowa decyzja. Stanowi to istotną wadę Raportu, jako że na obszarze tym funkcjonuje już zakładów i obiektów przemysłowych, których działalność oddziałuje bądź może negatywnie oddziaływać na środowisko i stanowić poważną uciążliwość dla mieszkańców.

Wystarczy wymienić Bazę Paliw OLPP, praktycznie sąsiadującą z planowaną inwestycją, Grupową Oczyszczalnię Ścieków w Dębogórzcu, z której oczyszczone ścieki mają być wykorzystywane do ługowania komór, składowisko odpadów paleniskowych EC (obecnie EDF), Cmentarz Komunalny miasta Gdyni, Lotnisko Gdynia – Kosakowo oraz Podziemny Magazyn Gazu w Kosakowie z infrastrukturą techniczną, gazociągiem DN500 do Gazoportu w Świnoujściu i kolektorem odprowadzającym solankę do wód Zatoki Puckiej.

Z przytoczonych względów kwestionujemy także stwierdzenie braku konieczności przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko, gdyż wyżej przytoczone okoliczności zgodnie z art. 82 ust 2 ustawy OOS stanowią podstawę do tego aby konieczność taką organ wydający decyzję stwierdził. Wobec podniesionych braków tak w raporcie jak i w zaskarżonej decyzji dokonanie takiej ponownej oceny byłoby w pełni uzasadnione. Z tych samych względów zasadny jest wniosek o zobowiązanie wnioskodawcy do złożenia analizy porealizacyjnej, o której mowa w art. 82 pkt 5 teże ustawy.

W konsekwencji przedstawione w raporcie wyniki i analizy są niepełne, zdezaktualizowane i niemiarodajne. Tym samym niemiarodajna jest ocena zagrożeń i skutków planowanej inwestycji w zaskarżonej decyzji opartej na wzmiankowanym raporcie.

Wskazać również należy, że w ramach postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia, w przypadku przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, przeprowadza się ocenę oddziaływania na środowisko (art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy OOS). W ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na: środowisko oraz zdrowie i warunki życia ludzi, dobra materialne, zabytki, wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-c, dostępność do złóż kopalin; możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko; wymagany zakres monitoringu. W ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 określa się, analizuje oraz ocenia oddziaływanie przedsięwzięć na obszary Natura 2000, biorąc pod uwagę także skumulowane oddziaływanie przedsięwzięcia z innymi przedsięwzięciami (art. 2 ust. 1 – 2 ustawy OOS). Nadrzędną zasadą jaką należy mieć na uwadze prowadząc to postępowanie jest zasada

zrównoważonego rozwoju, w ramach której zakłada się taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń. Jednocześnie należy pamiętać, że przedmiotem weryfikacji w tym postępowaniu są elementy środowiska życia człowieka, które podlegają ciągłym zmianom, co prowadzić musi do konstatacji, że u jej podstaw powinna leżeć również świadomość niepewności związków przyczynowo – skutkowych. Postępowanie w przedmiocie oceny oddziaływania na środowisko określone jest na zasadzie prawdopodobieństwa występowania określonych warunków, co powinno znaleźć swoje odzwierciedlenie odpowiednio w warunkach zgody na realizację danego przedsięwzięcia, choćby przez nałożenie na inwestora prowadzenia stałego monitoringu w spornym zakresie.

Jednocześnie odróżnić należy pojęcie oceny oddziaływania na środowisko oraz oceny raportu oddziaływania na środowisko. Dokonując oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, organ niewątpliwie zobowiązany jest do badania sprawy w zakresie szerszym, niż wynika to z przedłożonej przez inwestora dokumentacji. Pozwala mu to, w sytuacji ustalenia, że przedsięwzięcie może powodować niekorzystne oddziaływanie na integralność danego obszaru, zbadać czy istnieją alternatywne rozwiązania i określić niezbędne warunki zaradcze, łagodzące i minimalizujące, uwzględniając także sugestie innych stron tego postępowania. Oceniając oddziaływanie przedsięwzięcia organ bada jego intensywność, a zatem rozległość w czasie, przestrzeni, w stosunku do zdolności asymilacyjnych, bliskość lub przekroczenie standardów środowiska, zgodność z polityką ochrony środowiska, planami zagospodarowania przestrzennego, strategią zrównoważonego rozwoju, oddziaływanie na realizowaną produkcję rolną, leśną, wykorzystanie zasobów naturalnych.

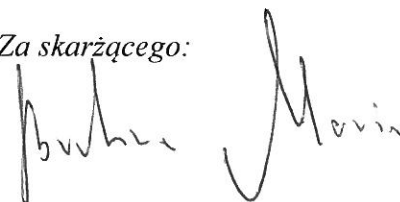
Rozważania w tym zakresie powinny znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wydanej w sprawie decyzji (art. 107 § 3 KPA). W ramach postępowania wyjaśniającego organ w myśl art. 7 KPA zobowiązany jest do podejmowania, zarówno z urzędu jak i na wniosek strony postępowania, wszelkich czynności niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i załatwienia sprawy, w ramach czego, stosownie do treści art. 75 § 1 KPA organ obowiązany jest dopuścić jako dowód wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Czyniąc zadość temu obowiązkowi organ zobowiązany jest ocenić zarówno przedłożony przez inwestora raport oddziaływania na

środowisko, jak również wszystkie dokumenty, jakie w toku postępowania administracyjne zostaną do niego skierowane przez strony. Ocena materiału dowodowego wymaga od organu podejścia zarówno do oceny spełnienia warunków prawnych dokumentacji inwestora, ale także oceny kontekstu politycznego, społeczno – gospodarczego, uzasadnienia istotności oddziaływania, opisu źródeł danych, przejrzystości, logiki i obiektywności dokumentacji, a także wyjaśnienia w nim skomplikowanych zagadnień, wykorzystania materiałów i opracowań graficznych.

Raport oddziaływania na środowisko stanowi zasadniczy dokument, w oparciu o który dokonuje się oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Dokument ten powinien zawierać kompleksową (zupełną i rzetelną) ocenę przedsięwzięcia i analizę aspektów jego funkcjonowania w ich wzajemnym powiązaniu, odnosić się do wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją przedsięwzięcia, a także wskazywać, jakie obowiązują w tym zakresie standardy ochrony środowiska oraz czy zamierzona inwestycja mieści się w ich ramach. Jedynie wówczas może stanowić on podstawę oceny oddziaływania.

Zważywszy na powyższe wnoszę zatem, jak we wstępie.

Za skarżącego:

Załączniki:

1. Aktualny wydruk z KRS
2. Pismo z dnia 11 maja 2016 r. – Uwagi i wnioski do Raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.